

vader en dochter

Vaders, moeders en hun kind over zichzelf, elkaar, ouderschap en alle gevoelens die daarbij komen kijken.

Floris Bannier (67) is vader van Anneliet (39), Mechteld (38), Patricia (36) en heeft vier kleinkinderen

“Met alle drie mijn dochters heb ik een heel goede band. Maar de band met Anneliet is toch net even anders. Als kind was ze een zware astmapatiënt, en dat vereiste nogal wat zorg en aandacht. Op moeilijke momenten had ik veel contact met haar. Ik zat aan haar bed, klopte slijm los en masseerde haar rug. Ik wist wat het betekende om een astma-aanval te hebben, als kind heb ik ook astma gehad. Al had ik het lang niet zo erg als Anneliet. Bij mij is het overgegaan, zij heeft het nog steeds. Maar ik kon goed inschatten wat er moest gebeuren als ze er last van had. Niet iedereen in haar omgeving kon er begrip voor opbrengen dat er zoveel aandacht naar Anneliet ging. Haar moeder wilde zo goed mogelijk met haar astma omgaan, maar begreep het vaak gewoon niet. ‘Waarom haalt ze niet gewoon adem?’, vroeg ze in het begin als ze weer een aanval kreeg. Haar zusjes Mechteld en Patricia trokken meer met elkaar op en lieten Anneliet alleen. Later zeiden ze het ook: ‘Anneliet kreeg alle aandacht.’ Ze hadden het gevoel dat we geen tijd voor hen hadden. En vaak was dat ook zo. Daarin hadden we geen keuze. We hadden een ziek kind naar wie automatisch veel aandacht ging. En dat ging ten koste van de anderen.

Astma maakte van Anneliet een eenzaam kind dat meestal niet met andere kinderen kon meedoen. Vaak was ze niet bij verjaardagspartijtjes, omdat ze juist dan een aanval kreeg. Ze was weinig zelfverzekerd, had niet veel vriendinnetjes. Ze was veel thuis, vaak ziek en las veel. Op haar verlanglijstje stond altijd dat ze ‘dikke boeken’ wilde hebben. Niet voor niets werkt ze bij een uitgeverij, haar leven staat in het teken van boeken.

Ik heb me wel zorgen om haar gemaakt. Aan de andere kant, ze was niet volledig geïsoleerd. Op school en in de buurt had ze een vriendinnetje. Bovendien had ze er ook gewoon

[Lees verder op pagina 28>](#)

‘Mijn moeder was geïrriteerd tijdens aanvallen. Ik wilde mijn vader aan m’n bed’

Anneliet Bannier (39) is moeder van Lucas (5) en Merel (5)

“Mijn vader is een drukke man. Hij werkt veel en heeft een rijk sociaal leven. Dat was vroeger ook zo. Daarom aten we altijd laat. Maar ook al was mijn vader veel van huis, elke avond las hij ons voor. In de vakanties waren dat verhalen die hij zelf schreef. Elke avond was er weer een nieuw hoofdstuk klaar. In totaal schreef hij drie boeken over Pam, zijn naam bestond uit de initialen van mij en mijn zussen. Pam liep van huis weg en maakte allerlei avonturen mee, met heksen en draken. Ik vond het geweldig. Mijn vader schreef ze als wij sliepen, het hoorde echt bij de vakantie. Mijn astma zorgde voor problemen tussen mijn ouders, die tien jaar geleden zijn gescheiden. Mijn moeder wilde graag met me naar een homeopathisch arts, mijn vader hield dat tegen. Hij geloofde niet in alternatieve geneeswijzen, noemde die arts ‘de goochelaar met het bananenrokje’.

Uiteindelijk ging mijn moeder er toch met mij naartoe en niet meer naar reguliere artsen. Tijdens de astma-aanvallen had ik wel het liefst mijn vader aan mijn bed. Mijn moeder straalde vooral irritatie uit. Van haar moest ik mijn best doen om van mijn benauwdheid af te komen. Lange tijd heb ik gedacht dat ik er iets aan kon doen. Mijn vader straalde uit dat het niet erg was wat er gebeurde, dat ik er niets aan kon doen. Als kind had hij ook astma; hij wist hoe het was om daarmee te moeten leven. Door mijn ziekte kreeg ik meer aandacht van mijn ouders dan mijn zussen. Vooral Patricia, mijn jongste zus, heeft me dat lang verweten. Tot ik een keer zei: ‘Dan krijg jij de aandacht, maar ook de astma.’ Dat was voor haar een eyeopener.

Patricia was de eerste van ons drieën die kinderen kreeg, een tweeling. Ze woonde in Indonesië en logeerde de laatste weken van de zwangerschap bij mijn vader, omdat ze in Nederland wilde bevallen. Daarna ging ze weer naar huis en woonden zijn kleinkinderen een paar duizend kilometer verder weg. Toen ik een halfjaar later ook tweeling kreeg, had hij nog twee kleinkinderen dicht in de buurt en kon hij écht opa zijn.

Hij is een superopa. In het begin kwam hij elk weekend naar ons toe om bij Merel en Lucas te zijn. Als hij binnenstapte, liep hij snel langs mijn man en mij om op de grond bij de

[Lees verder op pagina 28>](#)

‘Door haar astma was Anneliet een eenzaam kind’

Floris >

minder behoefte aan om met anderen contact te hebben. Anneliet lijkt op mij. Ik ben ook tamelijk gesloten en ben ook graag met boeken bezig. Toen ik een keer ziek thuis was, heb ik voor mijn kinderen een boek geschreven dat ik ze voorlas. Ook op vakanties schreef ik voor ze. Ik geloof dat ze het leuk vonden. Ze luisterden en vroegen ernaar. Binnen zes maanden had ik vier kleinkinderen. Patricia woonde in Indonesië en vertelde me door de telefoon dat ze een tweeling kreeg. Kort daarna had Anneliet hetzelfde nieuws. Ik dacht: ‘Dat is onwaarschijnlijk.’ Ik heb de stamboom erop nageslagen, tweelingen zijn sinds 1600 niet in onze familie voorgekomen. De kleinkinderen vormen met elkaar inmiddels een hechte club.

Ik verheugde me altijd al op het opaschap. Ik stelde me voor hoe ik mijn kleinkinderen op de knie zou nemen en ze zou voorlezen. En het is nog mooier dan ik had gedacht. Het persoonlijke contact dat ik met mijn kleinkinderen heb, maakt het enorm leuk.

Ik ben een betrokken opa. Bij mij mogen ze dingen die ze thuis niet mogen. Ze mogen langer opblijven en regelmatig tv kijken. Binnen zekere grenzen, dat wel. Anneliet mag best wat meer grenzen stellen. Ze is een warme, zorgzame moeder, die meeleeft met haar kinderen. Maar als Lucas en Merel iets niet willen eten, dan laat ze dat zo. Daar zeg ik wel eens wat van. Dan geeft ze me groot gelijk, maar doet niets met het advies. Zo zit ze in elkaar, en ook daarin lijkt ze op mij. Ik was ook niet streng. De tijd die ik voor mijn kinderen had, besteedde ik graag zo leuk mogelijk.”

Anneliet >

kinderen te gaan liggen. Ik wist dat hij zich op het grootouderschap had verheugd. Maar dat zijn gevoelens zó intens zouden zijn, had ik niet verwacht. Hij nam dan ook altijd een pan eten voor ons mee en zorgde ervoor dat een van ons zijn handen even vrij had.

Tegenwoordig komt mijn vader één keer in de twee weken. Een vaste oppasdag heeft hij niet, daarvoor heeft hij het te druk als bijzonder hoogleraar advocatuur. Wel gaat hij elke zomer met ons mee op vakantie. Dat gaat goed omdat we elkaar als volwassenen respecteren.

Mijn moederschap heeft onze relatie sterker gemaakt. We zien elkaar meer dan voorheen en delen de liefde en de zorgen voor die twee kleine hummels. Merel heeft op haar tweede een astma-aanval gehad. Met mijn vader heb ik daar veel over gepraat. Ik baalde ervan dat het haar overkwam. Ik dacht: ‘Ze heeft het ook.’ Ik was bang dat ze er net zo mee zou worden belast als ik, dat ze ook nooit echt mee kon doen met de gymnastieklessen. Dat zijn dingen die je je kind wil besparen. Maar mijn vader zei: ‘Jij weet hoe het is, dus jij gaat er anders mee om dan je moeder.’ Hij heeft gelijk. Het lijkt erop dat Merel geen astma heeft. Maar krijgt ze het alsnog, dan zal het voor haar anders zijn.”

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret? Mail uw verhaal en tel.nr. naar lezers@tijdschrifttook.nl.